

ДІЛО

Виходить що-дня рано крім понедіків.

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок 10, II. пов.
Конто почт. шилд. 26.726.
Адреса тел. «Діло—Львів».
Число телефону 261.
Рукописи редакції не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро-Угорщині:
місячно 2-70 К.
чвертьрічно 8—
піврічно 16—
щорічно 32—
у Львові (без доставки):
місячно 2-40 К.
чвертьрічно 7—
піврічно 14—
щорічно 28—
За зміну адреси платять ся 50 с.

Ціна оголошень:

Строчка петитова, двошпальтова 40, в надісланім 60, в оповістках 80 с, в редакційній часті 1 К. Повідомлення про вичази і дарування 1-50. Некрологія строчка 1 К. Сталоголошення за окремою умовою.
Одяг примірик коміту
у Львові 10 с.
на провінції 12 с.

Видає: Видавнича Спілка «Діло».

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Делегація Української Центральної Ради у Петрограді

Відень, 28. червня 1917.

Українські домагання.

(Ф. К.) „Русское Слово“ з 10. червня н. ст. доносить з Києва:

Українські часописи приносять текст декларації, яку спеціальна українська делегація передала Тимчасовому Правительству та петроградській Раді робітничих та солдатських депутатів. В декларації наведені такі жадання, які повинні негайно бути задоволені:

1) Видане правительственного акту, в яким в тій чи иншій формі буде висловлено засадниче доброзичливе відношене до кличу автономії України.

2) Конечність поставлення української справи на обговорене міжнародної конференції

приму-

шує негайно розв'язати в засаді питане про участь в сій конференції представників українського народу, бо така участь вимагає негайного здійсненя підготовчих практичних заходів в закордонній Україні.

3) Для всестороннього ознайомлення правительства з настроями на Україні та жаданнями українського населеня треба утворити при Тимчасовім Правительстві посаду окремого комісара в справах України.

4) В губерніях з українським маселенем жовинні бути окремі комісари.

5) В інтересах збільшеня боевої сили армії та відновленя дисципліни необхідно виділити Українців в окремі військові частини як поза фронтом, так по можности і на фронті.

6) Признану Тимчасовим Правительством організацію народної школи необхідно поширити на середню висшу школу.

7) Відповідальні посади як світської, так і духовної адміністрації на Україні треба обсаджувати людьми, які мають довіре населеня, говорять його мовою, знають в його жаданнями.

8) Для задоволення національно-культурних потреб народу необхідно видати з державного скарбу до розпоряджистости Центральної Ради відповідні квоти.

9) Необхідно дозволити поворот до вітчизни тим закордонним Українцям, які неправно були виселені в місць свого побуту, а також улекшити долю Українців Галичан, розмістивши їх в українських губерніях.

Перше засідане спеціальної правительственной комісії з делегатами.

„Русское Слово“ з 7. червня н. ст. доносить:

Українська делегація, яка перебуває у Петрограді, прислала до Центральної Української Ради в Києві телеграму з повідомленем про перобіг васідань спеціально утвореної правительственной комісії в справі національних жадань Українців.

В телеграмі говорять ся:

Відбулось перше засідане комісії з делегатами. Перша точка викликала палкі дебати. Рішено, що правительство в своїм акті може признати право України на національне самоозначенне, не згадуючи одначе слова „автономія“. Жадане участі в мировій конференції можна задоволити лиш услівно. На українізацію війська довго не годили ся. Згалом комісія є про-

ти утвореня окремої армії, але признала можливим допустити часткову українізацію. На думку комісії автономія можлива лиш в межах економічної єдности. Цілковита автономія України відділить Росію від Чорного моря.

Іванови Франкови.

Львів, 28. червня 1917.

Минудо більше року від смерти Івана Франка. У Львові відбула українська громада поминки на могилі поета, по краю відчитано два-три виклади про його жите і діяльність, — а поза тим ніякого більше діла, яким би вшановано велике Імя. Стидно і болючо, що пам'ять одного з найбільших Українців так мало виявлять ся, так мало серед нас жива.

На сторінках нашого дневника поміщений був вже кілька разів зазив гурта львівських Українців до суспільности, щоби пособила утворенню монументального портрету великого народного Учителя. З тим самим зазивом звертасть ся до загалу гурт львівського громадянства ще раз, в сподіваню, щоби він не пройде так беззаметно, як попередні.

Найвизначніший український артист маляр Іван Труш робив пильні студії до портрету Франка ще в часі, коли наш Письменник стояв на висоті свого письменського розвитку. Студії сі нід обличем Франка є нині єдиним жерелом для відтвореня покоління образу того, що було в особі Франка вмируще. Зберігти для українського народу сю артистичну працю і остатити будучим поколінням монументальний портрет Івана Франка — значить сплатити одну частину довгу вдячности для Того, котрий стільки нам давав духової поживи.

Українське Громадянство поспішить із складками на портрет Івана Франка! Гроші посылати на адрес Краєвого Союзу Кредитового у Львові, число книжочки щадинчої 4000.

Із занятої Волині.

Нам пишуть:

В встанних часах появляють ся в польській пресі довілі і короткі вістки про окуповані українські землі. Всі ті вістки походять імовірно з пил одного пера галицького адміністратора на Волині, який в своїм патріотичнім запалі так далеко пішов, що з'їзд волинського учительства в Ковельщині назвав по-польськи без огляду на те, що в ній брало участь в більшости українське учительство, а то 7 Укр. Стр., 4 учительки Українці в Галичині і 2 місцеві учительські сили. Те все однак не перешкодило кореспондентові помістити в „Nowościach Ilustrowanych“ ч. 23, з дня 9. червня 1917, фотографічну винику учительського з'їзду п. а. „Szkołnictwo polskie na Wołyniu“, де побіч кількох польських учителів видно 7 стрілецьких шапок.

„Głos Narodu“ з 23. червня 1917 р. ч. 147 помістить довшу статю п. з. „Ludność polska na Wołyniu“ від власного кореспондента з Володимирщини. Автор статі по короткім вступі приходить до статистики населеня на Волині і каже, що Поляків є 40 проц., Жидів 20 пр., а „sińskiej ludności“ 40 пр. Перед війною, каже автор, відношене було дещо инше, бо польського елементу було не більше 14—15 проц., жидівського 9—10 пр., а решта припадала на Українців. На польську людність Волині — мовляв — складають ся з кількох категорій: а) інтелігенція і обшарники з часів давної Польщі; б) селяни і дрібна шляхта з тоїж доби; в) галицькі емігранти (з над Висли і Сяну). Земельна власність, велика і дрібна, в половині в польських руках, а хто не вірять, того відсилає автор до брошу-

ри Бартошевича „Na Rusi—polski stan posiadania“ Kijów 1911 і до „Атласу“ проф. Ромера. Вершок фалшу містить ся на кінці згаданой статі і уважасмо за відповідне подати те місце в оригіналі:

„Польські села перед війною тягли ся кількома поясами. Нині є польська людність в цілм краю. Цілий край під національним оглядом на брав характеру східної Галичини. Відносини з rusińską ludnością були і є на загал приятні“.

Маючи під рукою статистику волинського губернского земства з 1911 р. і статистику ц. і к. австрійських властей з 1916 р. (20. вересня) можемо подати для інформації „Głosowi Narodu“, що польської людности перед війною було в Ковельщині 39 проц., а в Володимирщині 78 проц. Ніякої польської інтелігенції на Волині нема і не було, є тільки обшарники і кольоністи, які зовуть себе і звали „католиками“, а послугували ся українською мовою. Польська земельна посілість по конфіскатах 1831 і 63 р. вносить всего 29 6 пр. більшої земельної посілістьи занятих волинських земель. Що до національного складу занятої Волині то військова статистика подає ось що: на 75 000 осталої людности Ковельщини (понад 200.000 виїхало в Росію) є 43.000 Українців, 7.109 Поляків, решта Жиди. Занята Волинь набрала дійсно під теперішню пору характеру східної Галичини, але тільки під оглядом адміністрації. А про любов „rusińskogo narodu“ до Поляків може переказати ся кореспондент, як тільки покажуть ся на село і прозве себе Поляком“.

Української Волині, Ковельщини і Володимирщини — ніколи не спольовують теперішні панове адміністратори. На стільки сили, щоби до того не допустити, ми ще в себе найдемо.

Пашуц.

Що буде із східною Галичиною і Буковиною?

Львів, 28. червня 1917.

„Nowa Reforma“ доносить в депеші з Берліна:

Питане, чи Росія видасть добровільно східну Галичину і Буковину, розбирає военний кореспондент „Московских Відомостей“. Автор виходить з того, що східна Галичина з Буковиною має остати в державнім звязку з Росією, як відплата за Польське Королівство і Литву, из яких втрату Росія вже поволі згодила ся.

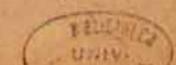
Перед російською офензивою в Галичині?

Відень, 30. червня 1917.

З воєнної кватири пресової пишуть:

„Zürcher Post“ в телеграмі з Женеві подає відомість, що вієля віродостойних звісток з Парижа управа російської армії тепер справді поважно зброїть ся на південно-західнім фронті, щоби підняти понехану від мин. року офензиву. З сею метою управа рос. армії стягнула на австро угорський фронт дуже значні сили, відповідно скріпила артилерію і силкуєть ся відповідно збільшити засіб муніції. Замітне, що підготовлення сі відбувають ся саме в області австро угорській.

Відомість ся дивне світло кидає на постанови петроградської Ради що-до мира. Домагаєть ся там виразно мира без анексії, а тепер управа рос. армії розпочинає нову офензиву, цілю якої не є що инше, як саме анексія чужих областей.

Палата панів.

Відень, 30 червня 1917

Наради цікаві тим, що говорило ся про Галичину.

Після архієп Теодоровича прийшов до слова ген. полк. Данкль і боронив військову адміністрацію в занятій Польщі перед закидами д-ра Білінського, бо ся не підирала русо-польської орієнтації і суворої Польків не поступала неясно, а знов армія не найшла у галицьких адмін. властей той відпор, на яку мали право чекати. Про се говорив бесідникови сам польск. марш. архієп. Фрідріх, до Польків несприятно чейше не настроений. Отже, хто хоче підносити закиди проти власної армії і найкращої її укрива, най не забуває: *audiat et altera pars.*

Д-р Білінський ствердив, що ген. Данкль має на гації рр. 1914/15, а бесідник говорив про 1915/16. Далі хотів бесідник тільки ствердити, що адміністрація в Королівстві не старала ся поведенем своїм переконати населеня, що вона ліпша, ніж її попередниця. Вжила вона немилото слова „російська Польща“, а того німецька адміністрація не робила. Осередні держави це вели війни в інтересі Польщі, але в своїм, та саме інтересом тих держав було Польщу воскресити. Вести в Королівстві австрійську політику, значить вести політику до Польків найприхильнішу. Може не всі в палаті той думки, але оба монархи похвалять слова бесідника.

Бар. Діллер стверджує з власного досвіду, що на час 21/2 літньої його служби близько фронту не було випадків зради. Близько границі було чимало шпіонів, але тільки на початку війни і були се перебрані Росіяни. Бесідник бере в оборону адміністраційних урядників і військових губернаторів.

Після кількох бесідників прийшов до голосу п. Барвінський. Відповідаючи на бесіду Білінського закинув, що й Україні мають право самоозначеня, хоч польська преса говорить про них, як про масу національно несвідому. Неправду тих поглядів ствердили послідні події в Росії і на Буковині. В часі війни понесли Україні найбільші жертви. Бесідник подає як примір смерть еп. Чеховича, за славе митроп. Шептицького і вивезене ряду укр. священників, урядників і офіцерів у глибину Росії. Треба надіяти ся, що правительство уживе всіх способів, щоб вивезені вернули ся назад до вітчизни. Значіне Галичини оцінено як слід що йно тепер.

Показаво ся, що той, буди пасивний край і скарбом і шпихлером не тільки для Австрії, але й Німеччини. Бесідник надієт ся, що за нята Росією укр. територія верне ся до Австрії. Українці домагають ся, щоб укр. територія була безпосередно підчинена державі під скиптром Габсбургів.

Після заяви кн. Авснерга, щодо омовіної своєї промови мав тільки власні інформациї, а то в часу побуту в Галичині — виступив дехтош оборонець адміністрації властей у Галичині д-р Коритовський. Як бувший шеф адміністрації в Галичині каже, що ні один урядник політичний першої інстанції не заслужив на якийсь поважний закид. Бесідник помітив за дозволом пок. шєра в „Газеті львівській“ заяву, що всі сумарично підносять заміти проти адміністраційних урядників зовсім безпідстави, а виказали се переведені слідства і то при участі військових команд.

Ю. СТРИЖАВСЬКИЙ.

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ.

Все переінакшило ся в старих, добрих Дубиничах, тільки цвинтар кругом церкви той самий, густо-вишневий, в високою м'якою травицею, авашаний та тихий, і з правого нова церквою Боку, близько паркана, саметно червоноїсь ся маленька будівля в палемі неган, вкрити асфесним дашком і вквержена густомережжик овалним хрестиком з старої церкви; це — каленка над старим престолом, шєред котрим „за рідний край і за його люд горіло до Господа прости та чисто серце дубиничанського дідука“. А ось і він самий, верує зі своєю Са рою дев'ятостолітною; в куточку цвинтаря, між старим престолом і парканом каленної габки, — широка подейна могила, огорожена залізним штакетом, з чотирма ялинками до кутах. Над могилою вквєстий, без жалкої оздоб, в-лінійний хрест, а від хрестом табличка: „дід вокоп ся прах раба Божі, євєн Павла Виссарієвича Вигуржича... і подр жия єго Марії Івановної... 31. декабря 1899 год.“

Коло могили — низкий, вквонаний в зе

В дальших словах висказав бесідник глибокний жаль іава того, що дискусія в палаті айшла на шлях, якого не можна з точки державних інтересів похвалити. В послідній кабінетовій крізі Поляки вкразно означили, що не виступали проти особи гр. Кляма.

Преде. кн. Фіртен, переглянувши стенографічні протоколи стверджує, що і тон бесіди архієп. Теодоровича і поодинокі слова і фрази були звернені проти вірного союзника держави, що болочо дотикає похування Його і палати. Проти того мусить він виступити найбільше рішучо.

Архієп. Теодорович виправдував ся, що бесіду свою виголосив без приготования і через те могла вона вийти на загал острійша і могло виглядати, що деякі слова звернені проти Німеччини. Жалує, що так айшло, бо не мав такого наміру. Виправдує бесідника і ся обставина, що не знає добре німецької мови. На тім перервано дальші наради над бюджетом.

Греція вірвала дипломатичні зносини з осередними державами.

ЛЬОНДОН. Райгер доносить з Атен під датою 29 червня, що грецьких послів у Берліні, Відні, Царгороді і Софії відкидано, дипломатичні зносини зірвані.

(Тоб). В Пятиці з полудня явив ся грецький посол в мін. загр. справ і зажадав паспортів, повідомляючи, що грецькі інтереси в монархії заступати не Бельгійський посол. Зірван диплом. зносини мотивував тим, що давні во роже сторонництва в Греції помирили ся, Греція вже не розділена на два ворожі табори, а грецькі війська борють ся на македонським фронті.

Телефонічне получене Відень-Львів під вочер знов перерване і в той причини нема більше свіжих вістей.

Право народів на самоозначенє в розуміно Австро-Угорщини.

Львів, 30 червня 1917.

Офіціозний орган австро-угорського міністерства заграничних справ містить в числі в 29. с. м. коментар до відомости президента мініств Заплера на запити п. Дашинського про мироаї цілі австро-угорської монархії. Згаданий коментар розбирає питанє, як треба розуміти право народів рішати про себе.

Вперше — пишеть ся в статі урядового дзєника — заговорив про те право през. Відззон, розуміючи його так, що в рамках кожної держави мають бути поширені права поодиноких народів в культурній і політичній области. Инакше значіне має знов формула російського тимчасового правительства, яка домагаєт ся, щоб воюючі держави, заклочаючи мир, самостійно означили права народів. За одним, чи другим предложєнем готова захити ся Австро-Угорщина, але відкидає третю формулу, яку проголошують інші держави коаліції, а саме, щоб Австро-Угорська Монархія не мала права

млю одліччик, а на йому — білий, як голуб, вквєстий денем дядько Карповський. Він давно вже передав своє дядькаство молодому правничові, а сам, аби тепленька динья, все віддєчиває на приємбі, коло „жєлої“ таки, або на е-слінчику, коло старих етєж батюшки.

Нерухомо сидить старий серед нерухомої тиші цвинтаря, і не вкєсають його білі, немоз хуртовинною заморешені ай...

Помарин... маячить в столітній голові, — а жияи колєси в гулі, егє... Було, я на городі, в вони за парканом, у пасїці, та й кажуть: пєне Карповський! А дайте но, серце, вкєшї табакі понюхати, — в вас якєсь вкєдїша... А як помиралї, то Веря, кміська хєлка, каже, може, каже, пєнїнька, за звершалєм до міста по-слали. А вони: — обїдаєт ся: ашлїли, серце, за Атанасом, щоб ло думї подзвонїти, та за мажало, щоб обачка А де то мєх табакєря? Та на тім словї й одїшлї...

Новий дубиничанський батюшка — чужєго рєзу, навіть не тутєшній; заєтє єє о. Іван Іванов. Був у Калузі за дяка, а потім прїїхавши до Житомира, скінчивши тут наєтерську шкєлу, одержав парافیю на Подїлєлю. Дубиничї, за браком місєвєх кандидатів до служєвня паєтерського.

Хто його знає, шє не за пїя, — кажуть

рішати шєр відношенє народів до держави, тільки, щоб те право було данє самим народам, бо таке домаганє дотєржає внутрїшнього устрою монархїї.

ПРОСИМО

при зміні адреси конечно

- 1) надіслати 50 с. за переведєнє змінї
- 2) подати побіч нової і стару адресу.

Адміністрація „ДІЛА“

НОВИНКИ.

Львів, 30 червня 1917.

— Па смерті Явєслава Весєловського з Відня идє пишуть: Наслїдком непорозумїня в лєкєонїчній стилїзації вкєшї телеграми про жєхорон бл. п. Я. Весєловського попала ся туди ось яка помилка: Не о. мїтрат Жук, а п. Андрїй Жук виголосив наєробну промову.

— Відновлена катєринославська „Прєсвіта“ Як довідуюмо ся в перших трьох числї ії часописи в. з. „Вїстник Т ва „Прєсвіта“, катєринославська „Прєсвіта“ берєт ся жыває до перерванї насильством старого ладу діяльности. На зборах д. 11. марта ст. ст. в прїєсутности 300 людїєй прїєнято новий статут Товариства, вкєбрано Ряду Товариства й ріжні комісії, ухвалєно выдавати свою часопись і ин. Дня 18. марта відбуло ся „сєаєтє відродженє „Прєсвіти“, получєне з сєаєтєм в памєть Т. Шевченка. Представники ріжних організаций з міста й околицї склєдали свої прїєвїти. Були хорєві й соловїє спїви й декламашї. Народу було дуже богато Театральна сєаєя Комерційного Клубу не могла помїстити всїх тих, що прїєбули на сєаєтє. Відновляють ся закритї й засновують ся новї філії Товариства по містах і сєлах — в Мануйлівцї, Лоциманській Кампанї, Старому Коданї, Дїєвцї, Новому Кодалї, Олександрєвську на Запорожє Кампанїсїм і ин. Відчитова комісія „Прєсвіти“ постановила організувати скрізь по губерній відчити на українськї й загальнополїтичнї теми та выдавати „метєдичкї“ для поширеня серед народу. До мануйлівської філії „Прєсвіти“ за перші два днї записало ся 102 члєни. — Ф. К.

— Українське Видавничє Товариство у Катєринославі. По закритю адміністрацією в 1916 р. катєринославської „Прєсвіти“ на ліквідаційних зборах Товариства дня 24. лютого ст. ст. 1916 року кілька його члєнєй оснєвують новє видавничє товариство п. н. „Українське Видавничєтво в Катєринославі“ на нотарїальнім дововорї. Договір підписано дня 28. марта, члєнїє було на початку 30, а кішєм року 56, а тепєр дєєаєтєє сотки. Члєнський пай визначєно на 25 руб. Сплачувачи можна чєстками. На протязї свого річного ієгнованя видає Товариство 9 книжок, між иншим працю С. Русової „Про Чєхїю і її національнє відродженє“. Прїєготовляєт ся й прїєготовлено та віддано нєже до друку 20 ріжних инших книжок. Прїєготовляєт ся до друку також відновний єтїєний калєндар на 1918 рік. — Ф. К.

— Українське Учїтельськє Товариство у Катєринославі заснувало ся 16. марта ст. ст. зорганїзувало в верших клєсах калїтя окружний учїтельський зїїзд в Катєринославі. Товариство

дубиничани; — так мачєб й нічого, хдїба — соли не кураєт ся, не з людям чєрку, такє добре лєтаєтє, мїєроку, але не їєтє сєає і єєтє тїкає.

Таки бє прєвду казали о тї... такі сухордєаї єтєдє, з Прїєран чи шє воєни, — прїєдуть, казали, мєвїтї, та не такі самї...

То ажє вкєвда, шє „не такий самий“, шє з рєду такогє не буває; на мєхєрєні о то, в старогє Тодї як вкєвда, єй тїкожє вкєвда, адєровий, не вкєдє його кат, та дє манє: „Сгорєка, каже, сєт, хоч даєай борєтєка!“

А днїи!...

Прїєсь єй-бє, вкєвда!

А „сукєрєаї єтєдє з Прїєран“, вкєстрїєшсьє з мєшим дубиничанським батюшкою в „Житїї“, не мїєєнєрськєму зїїзді, жєртєє своїм значєм:

Аа! з Житємієрє, з житємієрськєї акадємії духовних наук? Очєнь прїєятно. Очєнь прїєятє пєзлєакомїтєка! Але скажїтє, на єшлєсть Божу, єтєчє: чи ви знаєтє лїшє „тє, що наєдо знатьє свєаєшєнїку“, по аєрограмї, значїтє єє, вкєшї акадємії, чи мєжє мє шє знаєтє, та?

К О Н Е Ц Ь.

займеться також видавцем популярних книжок для народу. Між иншим намічено такі книжечки: 1) Якої нам треба школи? 2) Якого волятичного ладу треба українському народові.

— Група українських промовців вискакала по слови д-рови К. Левицькому своє признание за знамениті промови д. 26-го червня в парламенті: е. крид. Еуген Громницький, проф. Семен Сидорак, о. Софрон Гайбовицький, професори: Лев Дольницький, В. Левицький, В. Біберович, Осип Кебушівський, Володимир Калинович, Прокіп Рибчук, Микола Войтківський і ин.

— В цілі організовані карпузи евангелістичні для української дітвори, що не має можливості вийти з Львова, відбудуться в понеділок дня 2. с. м. о год. 5-й в селі Товариства „Українська Бесіда“ нарада, на яку просимо весь український збір учительський і оо. Катихитів львівських шкіл. — За Комітет: о. д. р. Галуцінський Ч. С. В. В., голова, Ольга Козакевич, секретар.

— Головна Управа Українського педагогічного Товариства у Львові уряджує від 16. липня до 30. серпня приготуваний курс до вступних іспитів до гімназій, який буде відбуватися щоденно в часі від год. 8—12. Зголошувати ся можна письменно або усно в канцелярії У. П. Т. вул. Мокняцького ч. 12. Оплата на курсі виносить 10 корон від ученика (и) і має бути зложена при вписі. Звертаємо увагу родичів на сей курс і просимо Впр. оо. катихитів і Вл. учительство наших львівських шкіл оведнати як найбільшого числа учеників на сей курс, щоби фреквенція учеників в 1-й класі в наших гімназіях по фєріях не упала. — Головна Управа Українського педагогічного Товариства.

— Іспит зрілости в ц. к. Семинарії учит. мужеської у Львові відбув ся 25. і 26. червня під проводом директора заведеня д-ра Карла Нігмана. Свідомство зрілости отримали: Фік Бруно, Глосовський Жигмонт, Юрків Стефан, Ружницький Йосиф, Васків Йосиф а відтак приватисти: Альсерт Ігнатій, Батовський Тадей, Центкевич Станіслав, Дівний Антін, Лукасевич Маріям. Одного приватиста репробовано на рік а одному дозволено повторити іспит по фєріях з одного предмету.

— Український Комітет „Червоного Хреста“ подає до відомо, що публична збірка в неділю 17. червня с. р. дала 2.546 К. 8 с.; видатків було 39 К. 34 с. Чистий дохід 2.507 К. 47 с. на редно Президії Товариства. Комітет складає подяку українській львівській суспільности за такі щедрі жертви.

— В справі реактивованя відділів для належити-втий ц. к. Дирекції округу скарбового в Бреду, Бережанах і Станіславоі. Урядово доносять: З днем 10. липня 1917 буде реактивований відділ для належити-втий брідської Дирекції округу скарбового тимчасово у Львові. Поданя сторія і письма урядові, призначені для тої власти належить адресувати: до ц. к. брідської Дирекції округу скарбового (відділ належити-

втий) у Львові, вул. Рутівського ч. 16. Тогож дня і в тім самім льокалі будуть реактивовані також відділи належити-втий Бережанської і відділ належити-втий станіславської Дирекції округу скарбового. Посилки для тих двох властей належить адресувати водібно як подано више, отже: „до ц. к. Бережанської“ зглядно „до ц. к. станіславської“ Дирекції округу скарбового (відділ належити-втий) у Львові, вул. Рутівського ч. 16.

— Зверхність громадська в Півнолі пов. Ма-луш просить о поміщенє в „Ділі“: Дня 21. червня с. р. зложено в ц. к. старостві в Калуші переказом почтовим квоту 384 кор. (триста вісімдесят і чотири корони) на рік „Червоного Хреста“. Ту квоту зібрано поміж тутешніми мешканцями громади Прислоп, а сею збіркою занимались Яків Плетяк, нац. гром., і Никола Яремчук, секр. гром., оба з Прислопа. За поміщенє сеї вістки в „Ділі“ з гори як найсердечнійше дякуємо. — Зверхність громадська в Прислопі дня 26. червня 1917. Яків Плетяк, начальник громади.

— Ц. к. Дирекція державних залізниць опові-щує, що подані в стіннім розкладі їзди — важ-нім від 1. червня 1917 поспішні поїзди ч. 9 (при їзд до Львова 7.05 рано) і ч. 10 (відїзд зі Льво-ва о годині 11.30 в ночи) на шляху Львів—Ві-день будуть курсувати від дня 23. зглядно 24. червня с. р. аж до відкляканя. Поїзд ч. 9 виїде з Відня перший раз дня 23. червня, а поїзд ч. 10 виїде зі Львова перший раз дня 24. червня с. р. Постанови що до зжираня сих поїздів ци-вільними особами, заміщені в розкладі їзди дотичать також сбох вгаданих поїздів ч. 9 і 10.

— Ц. к. міністерство залізниць має намір при-няти до поодноких дирекцій залізниць дер-жавних к-льох інженерів з відділу будови ма-шин в характері асистентів машинових з плат-нею 1600 корон і відповідним додатком на мешканє і кільох абсолювентів висших шкіл промислових з відділу будови машин, в харак-тері аспірантів на урядників в адіотум 100 кор. місячно. Про ближші подробиці можуть інте-ресовані довідати ся з конкурсу оповіщеного рівночасно в „Газеті Львівській“.

О П О В І С Т К И.

Неділя 1. липня 1917.
Нині: греко-кат.: 4. Н. по С. — рим.-кат.: 5. Н. жо. В.
Завтра: греко-кат.: Юда апост. — рим.-кат.: Від. П. Д. М.
Повавтра: греко-кат.: Методіє свящ. — рим.-кат.: Альфреда.

Вписи і вступний іспит до приготавленої класи I на I та II рік торговельної школи відбу-вають ся що день до 4. липня в помещаню школи при вул. Мішкєвича ч. 11 від 10—12 ра-но. До приготівки приймає ся учеників і уче-ниць з укінченою народною школою і 13 ро-ком житя, по зложеному вступного іспиту. До школи торговельної вимагаєт ся укінченого 14

року житя і III класи середної або вишлєвої школи. Пильні і спосібні ученики та учениці можуть отримати звільненє від оплати і стипендію. Від 15. липня 1917 р. школа буде від-крити ся в середній міста при вулиці Домбров-ського (Хоруцина). 462 2-3

Тов. „Академічна Громада“ уряджує в не-ділю 1. липня 1917 о год. 6 вєчером на мотил-бл. п. Адама Кошка торжєственну пиважиду, на яку запрошує всю українську львівську грома-ду. — Виділ.

Управа Інтернату СС. Василянєк в Парем-шли прийме на рік шк. 1917—18 більше числа учениць семинарії учительської, шкіл вишлєвих, народних і приватисток за оплатою по 100 К. місячно. Оплату можна склажати і в натураліях. 2-3

Самоучка (III. виданя О. Солтиса) накла-д вичєрпаний. Печатаєт ся і вскорі поквітєт ся четверте побільшенє виданє. — А. Олшич. 464 1-3

ВОЄННІ КОМУНІКАТИ.

АВСТРО-УГОРСЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ
з дня 30. червня 1917.

ВІЙНА НА СХОДІ.

В Галичині ворожий артилерійський огонь котрий від кільох днів зростає, осягнув від учора пополудни в околиці Бережан і Колюхів на найбільшу з авятість. Де положено сьогє вимагає, та наша артилерія відповідає сильним руйнуючим огнем. Під Колюхами на ступ в о-рожєї піхоти зломляли ми нашим запірним огнем.

ВІЙНА З ІТАЛІЄЮ.

Ворожі летуни кинули кілька бомб коло Триєсту. На Монте Ортігара доси доставлено 12 гармат.

Заступ. шефа ген. штабу Ф. Гефєр.

НІМЕЦЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ
з дня 30. червня 1917.

ЗАХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Група військ баварського на-ступника престола Рупрехта: Че-рез дощ чинність артилерії була слабша, а ви-тємком кільох точок. На півд. сїд від Армен-тієрес дістала ся до наших ровів одна англій-ська компанія, але зраз П викльєно. В ночи відбили ми кілька наступів переважно звідунів. Наші наступи над Ізерою і на півн. захід від St. Quentin приспорили нам кількєнацять бель-гійських і французьких бранців.

Група військ німецького на-ступника престола: Вчєра рано по відповід-ним огневім приготаваню баварські полки лі-шли до сильного внаїдного наступу на ширині

Речєнець до 31. липня 1917.

Речєнець до 31. липня 1917.

КОЖДИЙ що дбає про себе і свою родину
хто хоче сповнити горожанський обовязок супроти держави

повинєм **обезпечити ся на житє**, а зразом підписати VI. воєнну позичку **тільки в**

Ц. к. австр. військовім фондї для вдів і сиріт

який получив субскрипцію на VI. воєнну позичку **враз** з обезпечєнем на житє для всіх без рїжницї пола від 18 до 55 року житя. Обєзпечєнє се уможливає кождоу без винїки, а саме **офіцєрови, жєннієви, овященєнови, урядникови, нупцови, ремїонєнови і деннему зарїбєнєнови** підписанє VI. воєнної позички при рївночаснім обезпечєню ся на дожитє або на випадок смерти на користь власну, або користь своєї родини.

Бєз лїварських оглядин.

Сєйчасова важнїсть обезпечєня.

Бєз стємєлїв і побічних додатків

Найнижша квота обезпечєня К. 500.

Найвисша квота обезпечєня К. 4000.

Обєзпечєнє входить в житє в хвили зголошеня субскрипції, зглядно зголошеня кершєї премїї, яка є дуже мизька. Премїя від 1000 корон виносить на час 20-лїтний К. 35 рїчно, на час 15-лїтний К. 49 без всіх нижих керштїв. Премїя платить ся рїчно, пїврїчно, чєрєзрїчно, а навїть місячно, так що при тан малім видатку, ин 3—4 кор. місячно навїть **найбїднїший** може помочи державі до пвїдного залїчєня війни, а рївночасно забезпечити родину. Сповнєнє етє патриотичний, горожанський обовязок, підписуйтє VI. позичку воєнну.

Блєзших інформакій удїляє радє **БЄЗПЛАТНО** наше

Красєє бюро — Львів, ц. к. Намїсництво

як також нашї уповажнєні заступники по усіх мїстах і повітах краю.

